

men ogsaa for Slagtere og Mellemhandlere. Under alle Omstændigheder finder jeg, at § 4 bør forandres, saaledes at Politimestrene i Virkeligheden ikke faae den store Bemyndigelse, som de efter Lovforslaget skulde have. At en Politimester faar Bemyndigelse til at sætte dette store Apparat i Bevægelse, det er virkelig Noget, vi ikke ere vant til. Det kan jo hænde, at han gjør det uden mindste Grund. Man kan jo tænke sig, at en forsamlet Politimester — man kan virkelig have forsamlede Politimestre — saadan mir Nichts, der Nichts sætter Kommunalbestyrelsen i Bevægelse for at hæmme denne Sag. Jeg tror derfor det var heldigt, om der blev stillet et Endringsforslag til § 4 om at Politimesteren ikke maa handle uden Ministeriets Billigelse; der maa i saadanne Sager være en vis Centralisation; Ministeriet, som har de største veterinære Autoriteter ved sin Side er bedst i Stand til at sige, hvad der er rigtigt og hvad ikke, og det bør Politimesteren paa Landet ikke have Ret til. Jeg vil tillade mig paa et senere Stadium at stille Endringsforslag i nævnte Retning. Jeg kunde dernæst ønske at høre den ærede Ministers Mening om en enkelt Ting. Det er min private Mening, at naar de have lukket i Thyssland, have de ikke saa meget gjort det for at undgaa selve Smitten; jeg tror de have Sygdommen derneede ligesaa vel som vi have den, men de kalde den med et andet Navn, Miltbrand eller Tuberkulose. Jeg tror, at den Lyft til at beskytte Landbruget, som gjør sig gjældende derneede har brugt dette som Paaskud, og jeg tror ikke, at selv efter at Sygdommen er hævet — vi maa nu ikke være alt for sangvinske i vor Tro paa at den hæves meget hurtigt, der kan komme sporadiske Tilfælde af og til — jeg troer ikke, Thyssland lukker op igjen; men er dette Tilfældet — jeg tror at Landet er bedst tjent med at faae Sandheden at vide — saa tror jeg, at vi ere bedst tjente med at faae at vide, at vi ikke mere kunne gjøre Regning paa Udsørsel til Thyssland, for at vi kan passe paa at lave flere Svineslagterier og søge at faae andre Udsørselssteder, dog tror jeg, at vi ikke kunne aabne nogen Udsørsel i den nærmeste Tid. Jeg ønsker som sagt at høre den ærede Ministers Mening om, hvorledes Forholdene i den nærmeste Fremtid muligvis ville stille sig ligeoverfor det tyfste Forbud: om det er Thysslands Mening at ville vedligeholde dette Forbud, som en Slags Beskyttelse, eller om det kun er, saalænge Sygdommen vedvarer.

Indenrigsministeren (Jørgensen):
Jeg skal først overfor det ærede 1ste Medlem

for 8de Kredts (Breinholt) bemærke, at han har læst Lovforslagets § 1 ganske rigtig, naar han mener, at dette Forslag, hvis det bliver til Lov, vil gjøre de samme Regler gjældende, som almindelig gjøres gjældende ved Erstatning, nemlig at Erstatningssummen udredes halvt af Staten, halvt af de vedkommende Kommuner, ikke blot Amts-, men ogsaa Kjøbstadskommuner. Det er denne Regel, vi have i vor Hovedlov om denne Materie, og det turde ogsaa være den naturlige Regel saaledes at tage Hensyn til de forskellige Lokalteter i Landet, og naar man ser, med hvilken Iver man for Tiden ønsker at holde sig adskilt, turde det ogsaa paa Grund heraf være rigtigt at træffe den Bestemmelse, at hver enkelt Lokaltet, Amt, By osv. skal gjøres interesseret i Undertrykkelsen af denne Sygdom. Denne Regel turde endelig ogsaa være den retfærdigste. Naar Reglen hidtil ikke er bleven anvendt, er det, fordi den ikke kunde anvendes; thi jeg skal tillade mig at gentage, at forsaavidt der hidtil har fundet Nedslagning Sted og er blevet tilagt Erstatning for Nedslagning, saa er det sket fra Administrationens Side paa dens Ansvar, uden at man har haft Lovbestemmelser at støtte sig til. Under disse Vilkaar vil man dog erkjende, at jeg ikke kunde anvise Pengen paa Kommunekasserne; men har været nødt til at anvise dem paa Statskassen. Det har været en Selvfølge, at Erstatningen har maattet udredes paa denne Maade. — Nu kan det ærede Medlem sige, at selv om Nedslagningen ikke er færdig, naar denne Lov kommer ud, hvilket kan være tvivlsomt paa Lossepladserne, saa er Erstatningen i § 2 foreslaaet uredt af Statskassen; men jeg skal gjøre opmærksom paa, at den Foranstaltning, man træffer overfor disse Lossepladser, fra nu af og heretter, er en Nedslagning af fuldstændig sund Dyr, paa hvilke der ikke hester anden Mistanke, end at man i Almindelighed anser saadanne Bedrifter som utilstedelige, hvad jeg gjør, og hvad Lovgivningsmagten ogsaa gjør, naar den giver denne Paragraf. Her er altsaa Tale om Undertrykkelse af en Bedrift; det er Forskjellen, og det er en Forskjel, som men vel maa fastholde. Jeg tror, det vil være naturligt og nødvendigt at fastholde denne Bestemmelse i Forslagets § 2.

Det ærede 2det Medlem for 6te Kredts (Caspersen) mente, at Indenrigsministeren i den gjældende Lov af 29de December 1857 havde Bemyndigelse til ikke blot at sætte under offentlig Tilsyn, hvad der jo for Resten er Veterinærpolitiet's Sag, og til at afspærre — og det erkjender jeg ogsaa, man har Bemyndigelse til, efter at man har udstedt Bekjendtgjørelse, hvorved man erklærer Svine-